

Bilag 9.

Det danske Hedeselskab har gennem Folketingsmand *Nørskov* tilsendt Udvalget følgende Skrivelse:

I Anledning af de i Folketinget den 17. December 1925 henholdsvis af Justitsministeren og af Landbrugsministeren fremsatte Forslag til Lov om Naturfredning og til Skovpolitilov tillader Bestyrelsen for det danske Hedeselskab sig at anføre:

Ligesom Dansk Skovforening mener Hedeselskabet, at ovennævnte Forslag rækker langt ud over Naturfredningens Omraade; de er ikke alene formede som Naturfredningslove, men tillige som Love om Færdselsret i Skove, og det tør vel siges, at Lovgivning om Færdselsret i Skove maa høre hjemme under Skovlovgivningen og ikke under Love om Naturfredning.

Det er navnlig § 23 i Forslaget til Lov om Naturfredning, som formentlig ikke hører hjemme dersteds.

§ 23 lyder bl. a. saaledes:

„Al Fredskov staar aaben for Almenheden.

Indtil en ny Lov om Fredskovpligt udkommer, bliver det ved særlig Lov at bestemme, hvilke Skove der i den heromhandlede Henseende skal anses for Fredskove.“

Angaaende denne Paragraf fremsættes i de Bemærkninger, der ledsager Lovforslagene, Formodningen, at Bestemmelserne i § 8 i Lov om Mark- og Vejfred af 25. Marts 1872 ikke finder Anvendelse paa Skove, men højt ansete Jurister er af den Opfattelse, at nævnte Lov lige saa vel gælder Skove som andre Jorder.

Hedeselskabet maa meget tilraade, at i alt Fald denne Paragraf udgaar af Lovforslaget.

Selskabet finder det ogsaa ønskeligt, at Skovene som Regel er aabne for Almenheden; men dette er i Virkeligheden i ganske overvejende Grad Tilfældet, idet Skov- og Plantageejerne saa godt som overalt frivilligt og med stor Liberalitet har aabnet Skovene og Plantagerne for Publikum. Hedeselskabet kender ikke en eneste privat Plantage, hvor dette ikke er Tilfældet. Tværtimod indbyder Plantageejerne netop Publikum til Besøg for derigennem at bidrage til Plantningssagens Fremme.

Naar Skov- og Plantageejerne gennemgaaende har stillet sig saa liberalt paa dette Omraade, mener man ikke, det vil være rigtigt af Lovgivningsmagten i alt Fald for Tiden at gribe ind i dette Forhold, der fremdeles maa kunne ordnes paa passende Maade ad Frivillighedens Vej.

Sagen maa ogsaa overvejes i de forskellige Former, hvorunder den fremtræder i Livet.

Men det rette Forum for en saadan Overvejelse maa være den af Landbrugsministeriet i 1920 nedsatte Skovlovkommission, sammensat af Fagmænd, Jurister og Repræsentanter for de fire politiske Partier, og dette saa meget mere, som det nævnte Spørgsmaal allerede er bragt frem i Skovlovkommissionen.

Der vil neppe være nogen Instans, der bedre vil kunne tage Stilling til Sagen end Skovlovkommissionen og da til Sagens forskellige Sider, idet der maa tages Hensyn til Faren for Ildspaesættelse og til, at Forholdene er overordentlig forskellige for Skove, beliggende tæt ved større Byer, og Skove, der ligger fjernt fra saadanne.